

се проявява, тя остава непозната. Каква представа може да има човѣкъ за слънцето, ако то не се проявява? Ние виждаме слънцето като физическо тѣло, благодарение на което го възприемаме като свѣтлина и топлина. Ние казваме, че слънцето е реално за насъ.

И тъй, реално е всѣко нѣщо, за което можемъ да говоримъ, да мислимъ и да чувствуваме. Странно се вижда на човѣка само да мисли за нѣщо и да го счита за реално. Странно е, защото човѣкъ не знае, че и мисълта създава форми, както и чувствата, и постѣпките. Формитѣ биватъ, освенъ физически, още и умствени, и чувствени — за всѣки свѣтъ съответстващи форми, които се различаватъ едни отъ други по гъстотата на своята материя. Най-гъста е материята на физическитѣ форми, после на чувствениятѣ и най-рѣдка — на умствениятѣ. За ясновидеца и умствениятѣ, и чувствениятѣ форми сж толкова реални, колкото и физическитѣ. За онзи, който вижда ясно, животътъ, съ неговитѣ форми, е непреривенъ. За онзи, който не вижда ясно, животътъ е преривенъ, вследствие на което той говори за различнитѣ си възрасти като за различни фази на живота, които нѣматъ нищо общо помежду си. Той казва: На младини бѣше едно нѣщо, на зрѣла възраст — друго, а на старини — съвсемъ друго. Въ сжщностъ, животътъ е единенъ и недѣлимъ. Докато е дете, човѣкъ се увива около врата на майка си; когато порасне, той слиза отъ рѣцетѣ ѝ и